

ISIS.

Epätoivoisena ja kysyvänä viipyi ihminen verhoutuneen Totuuden edessä. Mutta hän, tuo jumalallinen, seiso yhäti liikkumattomana, taipumattomana.

„Näytä minulle kasvosi,“ rukoili ihminen syvällä hartaudella. „Uskallatko,“ kysyi vakava ääni, „uskallatko totuutta silmiin katsoa uhalla kadottaa kaikki, oman henkesikin?“ „Uskallan,“ kaikui lujana, levollisna ihmisen ääni, „henkeni annan, kunhan sinut saan nähdä“.

Vaan yhäti seiso jumalatar liikkumatonna. „Vielä jotain“, kuiski hän hiljaisella äänellä, „rakastatko minua? Rakastatko minua oman itseni tähden?“ – „Se aika on mennyt“, vastasi ihminen väsyneesti, „jolloin tavoittelin valon säteitä loistaakseni niillä otse. En pyydä muuta kuin saada nähdä sinut, rakastettu!“

Silloin pudotti Totuus verhonsa, ja samassa vaipui ihminen hengetönnä alas. – Ääni kajahti halki avaruuden: „Joka heittää henkensä minun tähteni, hän on sen voittava!“

B. N–G.

(Uusi Aika 1901, N:o 2, Tammikuun 12 p. 1901.)